

PRO URBE-DÍJAT KAPOTT FELFÖLDI LÁSZLÓ DEBRECENI PLÉBÁNOS

Április 11-e Debrecen szabad királyi várossá nyilvánításának évfordulója, 1693-ban I. Lipót magyar király ezen a napon adományozta a kiváltságlevelet Debrecennek. Az évfordulóról immár 23 éve „Debrecen Város Napja” címmel hagyományosan ünnepi közgyűléssel emlékeznek meg.

A 2013. április 11-ei ünnepi közgyűlése más személyi kitüntetéssel Pro Urbe-díjat adományozott Felföldi Lászlónak, a debreceni Megtestesülés-templom plébánosának, püspöki helynök esperesnek is. A város érdekében kifejtett jelentős tevékenység elismerésként. Pro Urbe kitüntetést díj adományozható azoknak, aki a helyi társadalom javára az emberi tevékenység bármely területén kiemelkedő munkát végeznek.

Felföldi Lászlónak a Katolikus Egyházban betöltött szolgálata, a személyisége, a család széthullása ellen küzdő programjai, az összetartozás érzését erősítő, szolidaritásra nevelő tevékenysége kivívta a debreceniek elismerését, megbecsülését.

A díjakat Kósa Lajos Debrecen város polgármestere adta át, majd személyesen közvetlen stílusban köszöntötte a díjazottakat. Felföldi László plébános méltatásakor elmondta: Felföldi atya kommunikációs stílusa mindenki számára példaadó, mert üzenete eljut a 21. század emberéhez. Hittel, hitelesen beszél Jézus üzenetéről, a szeretet-

ről, a világról, mint Isten ajándékáról. Majd a polgármester utalt az 1693 előtti, a reformációt követő időszakra, amikor a katolikusokat nem tűrték meg a „kálvinista Rómában”, így azoknak a városon kívülre kellett költözniük.

A szabad királyi városi cím számos előnnyel járt — tette hozzá a polgármester. 1693-ban a szabad királyi várossá válás egyik kritériumaként a városnak adományozni kellett egy területet a katolikusok részére, hogy újra letelepedhessenek Debrecenben. Itt található most a Szent Anna-székesegyház és annak plébániája. Akkor nehezen tettek eleget ennek a feltételnek a „református atyafiak”, akik úgy fogalmaztak, hogy ezzel elindult a város a romlás útján, amit ráadásul pénzért vásároltak meg maguknak. Késői utódként — mondta Kósa Lajos — már nem is értjük ezeket az indulatokat, de azt megjegyezhetjük, ha pusztán Felföldi atyát és az ő munkásságát nézzük, akkor már megérte megvenni a szabad királyi városi címet. (Kovács Ágnes teljes cikkét a Magyar Curriiban olvashatjuk)

Kedves Laci atya!

A Pro Urbe-díj átvételekor a Tőled megszórt szerénységgel azt nyilatkoztad, ez nem téged illet, a mögötted dolgozó munkatársaidé az érdem. Mi, akik veled dolgozhatunk, együtt gondolkodhatunk veled, tudjuk, hogy több mint tízéves köztünk eltöltött szolgálatodban magadnak semmilyen érdemet nem tulajdonítottál, Isten ajándékának tekintetted azt. Ez az alázat ad hitelt szavaidnak, s tesz téged mindenki által elfogadott személlyé. Te, aki „Kelet felől” érkezteél jól ismered Váci Mihály szavait:

„Nem elég a célt látni,
járható útja kell!
Nem elég útra lelni,
az úton menni kell!
Egyedül is! – Elsőnek,
elől indulni el!
Nem elég elindulni,
de mást is hívni kell!
S csak az hívjon magával,
aki vezetni mer.”

Isten hívó szavát meghallva elindultál, hívsz és vezetsz bennünket az ÚTON, s egyszer csak azt vettük észre, hogy egymás mellett haladunk. Köszönjük áldozatos munkádat, és azt, hogy munkatársaid lehetünk. Gratulálunk a díjhoz, Isten áldását kérjük további életedre! Ma a „(HÍR)HARANG” rólad szól. Fogadd szeretettel!

Ráczné Zsóka szerkesztő

SZERETVE TISZTELT LACI ATYA!

Nagyon örültünk, mikor meghallottuk, hogy PRO URBE-díjat vettél át. Ismerve alázatodat, éreztük, hogy mindannyiunknak, fogod tulajdonítani. Azt tudjuk, hogy egy fának van sok-sok ága és sok-sok gyümölcse, de a fő része, a gyökérzet, amit jól megmunkált földbe, fáradtságos munkával, jó talajba ültetted el. Ha nincs ültetés, nincs semmi. Nagy hálával tartozunk Istennek, mert látjuk, hogy a város minden részéről járnak a Megtestesülés Plébánia alkalmaira. Nagyon megtanultad a teológián, a Máté 5:15 versét „Lámpát nem azért gyújtanak, hogy véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek, aki a házban van”. Köszönjük neked Laci atya, a Szent Jeromos biblia kör nevében, hogy te nem csak világítasz, hanem meleget is adsz, Isten dicsőségére, és országa építésére!

Molnár József

„A JÓ PÁSZTOR ÉLETÉT ADJA JUHAIÉRT.”

Örömmel hallottuk a hírt, hogy a 2013. április 11-ei ünnepi közgyűlésen Debrecen képviselő-testülete Pro Urbe-díjat adományozott szeretett plébánosunknak, Laci atyának, elismerve ezzel a kiemelkedő közösségépítő, közösségformáló munkáját. A Megtestesülés Plébánia hívei, akik nap mint nap látják, hogy milyen nagy gondot fordít a fiatalok lelki épülésére, vagy arra, hogy a napközis, illetve a nyári családos táborok lélekemelő programokat nyújtsanak, eddig is nagy tisztelettel és elismeréssel tekintettek áldozatos munkájára. Nagy öröm azonban számunkra, hogy immár a „templom falain kívül”, a debreceni polgárok elismerését is kivívta, s külön öröm, hogy erre az elismerésre éppen a Hit évében került sor, amikor a misék végén azt imádkozzuk, hogy „... add, hogy tevékeny hitünkkel munkatársaid lehessünk családunk, nemzetünk és az egész világ megszentelésében”. Ez a kitüntetés egy ilyen, tevékeny hitű embert állított példaképül a tágabb közösség számára. Példaértékű a gesztus, hogy akkor, amikor eluralkodott az önzés, a vén Európa az erkölcsi és társadalmi összeomlás szélén tántorog, s amikor beteg lelkű politikusok azon keseregnek, hogy a magyar Alkotmány „kirekesztő” (mert egy férfi és egy nő házasságát tekinti családnak), akkor a helyi vezetés egy olyan embert állít példaképül, aki oly sokat tett a családok széthullása ellen, s az összetartozás érzését erősítő szolidaritásra nevel bennünket.

Mi Laci atya titka? Az, hogy a korszellemmel ellentétben nem az önmegvalósítás délibábját kergeti, nem a saját elképzeléseit igyekszik megvalósítani, hanem annak akaratát keresi, aki aratásába küldte. Istentől kapott meghívást a papi szolgálatra, s ezt a meghívást mély hittel és alázattal elfogadta. Arra kapott hivatást, hogy Jézus Krisztus követeként jó pásztor legyen a reá bízott nyájnak. Jézus elmondta tanítványainak, hogy milyen a jó pásztor: „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja juhaiért.” /Jn 10,11/ Az élet odaadása nem csak vértanúság formájában lehetséges (mint a híveit oltalmazó Boldog Apor Vilmos püspök). Talán még nehezebb is, amikor nem egyetlen hősiességel, hanem apránként, a hétköznapi döntések százain keresztül adja oda a szabad- és pihenőidejét, egyéni ambícióit, minden energiáját, s így tulajdonképpen az egész életét - a közösségért. Isten áldja és jutalmazza meg érte bőkezűen!

*Az akolitusok és a Cserny család nevében
Pista és Ibolya*

FELFÖLDI LÁSZLÓ ATYA PRO URBE-DÍJAS

Debrecen Város Közgyűlése évente Pro Urbe díjat adományoz a városunk érdekében kifejtett jelentős tevékenység elismeréseként azok számára, akik éveken keresztül munkálkodtak a helyi társadalom javára. Kósa Lajos polgármester úr 2013. április 11-én a Város Napja alkalmából rendezett ünnepi közgyűlésen Pro Urbe-díjat adott át Felföldi László plébános úrnak.

A róla készült portréfilmből idézünk:

„FELFÖLDI LÁSZLÓ plébános, a Szabolcs-Szatmár megyei Geszteréden született.

Család-csoport, Fiatal felnőttek köre, énekar és zenekar, baba-mama klub, női torna, hobbielektronika, s még sorolhatnánk) tevékenykedik itt, több száz résztvevővel. A plébánia programjain bárki ingyenesen, vallási hovatartozástól függetlenül részt vehet. Felföldi László közösségépítő, közösségformáló munkája kiemelkedő. Nagy tisztelet és szeretet övezi. Különös gondot fordít a fiatalok lelki épülésére. Napközis, valamint nyári családos táborait, egyedi programjait óriási érdeklődés kíséri. Mind egyházi pályafutása,

A Megtestesülés Plébánia plébánosa, püspöki helynök, esperes római katolikus pap-pá történt szentelését követően Újfehértón, Egerben, Nyíregyházán káplán, 1996 és 1998 között Debrecenben püspöki titkár, majd püspöki irodaigazgató volt. 2003-tól püspöki helynök, 2008-tól esperes. Ezzel párhuzamosan két egyházközségben is plébános: tíz éve vezet a debreceni Megtestesülés Plébániát, de irányítása alatt működik a Józsi Társas-egyházközség is. Ez alatt az évtized alatt az Újkerti lakótelep közvetlen közelében lévő templom – egyházi funkcióján túl – a környék kulturális központjává vált. Jelenleg 22 közösség (Karitasz-csoport, szabadegyetem, Szenvedélybetegek Önségítő Csoportja,

mind elhivatott, tenni akaró „civil” személyisége, s a társadalom legfontosabb építőköve, a család széthullása ellen ható akciói, programjai, az összetartozás érzését erősítő, szolidaritásra nevelő tevékenysége kivívta a debreceniek elismerését és megbecsülését.”

Nagy öröm, hogy plébániánk vezetőjének áldozatos tevékenységét, közösségteremtő, aktív munkáját a város vezetése, a Közgyűlés Pro Urbe díjjal ismerte el. Köszönet illeti a javaslattevőket is!

További életéhez adjon egészséget, erőt a Mindenható, kísérje a közösség tisztelete és szeretete, hogy mindannyiunk és a város javára végezhesse szolgálatát!

Bene Edit

MEGHALT MÁTYÁS ODA AZ IGAZSÁG?

„Meghalt Mátyás oda az igazság!” sokszor halljuk a mindennapi életünk forgatagában. Igazságtalanság érzetünkre talán sokszor gyógyírként is tud hatni ez a mondás, legyen az minket, vagy általunk másokat ért igazságtalanság. Ez után, aztán jöhet a már jól bevált és megszokott mondat, ilyen a világ, ilyen az élet. A nagy karrierért, a maximális szabadságvágyért, nagy vagyonért stb. feladtuk úgymond régi világunkat. Példaképeinket, nevelőinket, a szülők tekintélyét stb. sokszor lecsereljük az Európai Uniónak megfelelő életünkért. És ezért nem biztos, hogy Mátyás halála a hibás. A világ ugyanaz lenne, mint régen volt, csak mi emberek változtunk meg benne, Sokszor az ilyen életre mi se vagyunk büszkék. Úgy tűnik, hogy sokszor mi magunknak se merjük beismerni, hogy ez így nem jó, pedig az Isten által, embernek tervezett megélt élet, nem marad díjazatlan.

Az, hogy 2013. április 11-ei ünnepi közgyűlésen Debrecen képviselő-testülete Pro Urbe-díjat adományozta Laci atyának, ez is azt jelzi, hogy „nincs oda „az igazság! Debrecen képviselő testülete tudta ki az, aki méltó

e díjra. Mondhatták volna, hogy Laci atya a város érdekében kifejtett jelentős tevékenysége természetes. Könnyű neki, hiszen pap, ez a munkája. Sokszor én is úgy érzem a szentmisén, hogy Laci atyának milyen könnyű prédikálni, mert a Szentlélek prédikál helyette. Erre sokszor rácsodálkozok, a Laci atya életét látva, hogy mennyire tud munkálkodni benne a Szentlélek. Legyen az kisnyúl, vagy akár madár, fa vagy esetleg virág, de lehet gyermek, vagy akár felnőtt, mindenben és mindenben Isten teremtményét látja, és annak méltó módjára viselkedik vele. Úgy érzem, hogy nem mutatja nekünk, híveinek az Istenhez vezető utat, hanem ezen az úton haladva, őt követve haladunk. Jó pásztorként nem terel minket, hanem előttünk megy, vezet. Esetleges gondjainkat, bajainkat mindig tette készen igyekszik orvosolni. Egyszerre tud jó pap és jó ember lenni. A papok munkatársai mellett, minket civil embereket is munkatársnak tekint, bevonva bennünket a Plébánia életének igazgatásában. Majd közös erővel, újabb ötletekkel próbáljuk az akadályokat legyőzni.

És ezeken a közös akadályokon, közös ötleteken, közös erőn keresztül, formál Laci atya bennünket közösségé, egy olyan közösségé, ahol már nem csak az akadályok, gondok és problémák lesznek közösek, hanem az élmények, sikerek, örömök.

Ezért közös örömünk és büszkeségünk, hogy Laci atyának adta Debrecen város képviselő testülete, a Pro Urbe-díjat. Bár Laci atya szerénységéből kifolyólag, úgy tekint e díjra, hogy mi a Megtestesülés Plébánia híveiei, a civil munkatársai kaptuk ezt a díjat. Valójában, mi se maradtunk ajándék nélkül, mi sokkal nagyobb ajándékot kaptunk. Istentől, Laci atyától.

Főnökömmel osztoztam örömben, és megmutattam neki a kis videót, amely Laci atyáról szól. Főnököm, válasza ez volt: „Nagyon szimpatikus a papotok. Isten nagyon szereti a közösségeket! Csak így tovább! „Ezzel a gondolatlalt a Megtestesülés Plébánia képviselő testületének, civil munkatársainak és a hívek nevében, szeretnék gratulálni Laci atyának!

Pécsi József

MI CSAK ÖSSZE AKARTUNK HÁZASODNI...

Kedves Laci atya!

Számunkra minden akkor kezdődött, amikor elhatároztuk, hogy Isten előtt szeretnénk összekötni életünket. Első találkozásunk a püspöki irodában történt, itt ismertünk meg Téged. E néhány találkozás alkalmával érintettünk komoly és kevésbé komoly témákat, az elhatározásunk nem változott. Te is láhattad rajtunk, hogy komolyan gondoljuk, mert meghívtál bennünket a Borbíró térre, ahol jegyepárokkal ismerkedtünk meg. Ti is készültök a keresztségre? Legalább nem vagyunk egyedül. Izgalmasan szép időszak volt, amikor a többi házasságra készülő párral növekedhettünk a Hitben. A program egy kicsit sűrű volt: keresztesítés, elsőáldozás bérmálás, házasság. Akkor most túl vagyunk a nehezen? Esetleg vasárnaponként a Szentmisén majd találkozunk. Felolvasni ennyi ember előtt? Olyan nehezen ment. Fiatal házások csoportja?? Miről fogunk itt beszélgetni? Volt miről! Szépen kerelkedtek a pocakok és megjelentek a csöppségek. Beindult a baba-mama klub! Semmi gond, terítünk le pokrócokat, ahol az anyukák együtt lehetnek gyermekeikkel. Igen, az anyukák, mert a férfi kézre máshol volt szükség. Az időközben felépült plébániánkon mindig volt tennivaló. Szekrények, pálmák jöttek, mentek. Léleken erősödünk, fizikailag elfáradtunk. Mi az, hogy jegyeskísérés?

Még mi is csak nemrég házasodtunk. Nem volt egyszerű, de jó (volt) látni a fiatal, lelkes arcokat. Nem tudtunk unatkozni: kirándulások, lelki gyakorlatok, sportprogramok, családi napok, kertrendezés és egyéb apró feladatok, amelyek színesítették dolgos hétköznapjainkat. Tagjai lettünk plébániánk Szent Mónika családközösségének, röviden a családcsoporthoz. Újabb csodálatos embereket, családokat ismerhettünk meg (és még szeretnénk újabbakat megismerni). Biztosan nem kevertél össze valakivel? Biztosan megfelelő leszek Akolitusnak? Nem lehetett Neked nemet mondani. Megpróbálunk megbirkózni az egyáltalán nem könnyű feladattal. Mintha egyre többen lennénk vasárnaponként, s ez így helyes!

11 év történéseit próbáltuk felidézni, biztosan sok mindenről elfelejtkeztünk. Ezeket az élményeket nem cserélnénk el semmiért. Köszönjük neked Laci atya, hogy általad egy kicsit tehetünk a közösségért, és köszönjük annak a jelentős számú rendkívüli teherbírási embernek a munkáját, akik közül sokakat barátunkként üdvözölhetünk. Kívánjuk, hogy még nagyon sokan ismerjék fel a hitben és a közösségben rejlő erőt, ami által együtt rengeteg akadályt tudunk legyőzni!

A Bíró család, Annamária és Szabolcs
(több csoportnak is tagjai)

KEDVES LACI ATYA!

A cursillos csoport nevében szeretettel köszöntelek és gratulálok a város által neked ítelt PRO URBE-díjhoz.

Ennek egyik nagy értéke, hogy a „kálvinista Rómában” egy katolikus papot érdemlítették erre a kitüntetésre.

Együtt munkálkodásunk tíz éve alatt mődbomban állt megfigyelni, hogy milyen módszeresen, milyen apró lépésekben és milyen körültekintéssel építetted fel a 22 közösséget.

Figyelembe vetted, hogy egy lakótelep közepén álló templom híveinek nagy része „kereső”, vagy újonnan megtérő keresztény, és ezeknél az embereknél nem lehet „ajjtóstól rontani a házba”, hanem rájuk figyélssel, szeretettel, bizalommal kell feljűk fordulni, mert csak így lehet megnyerni őket Isten ügyének.

De nem csak megnyerni, de meg is kell tartani a testvéreket. Ehhez a megtartáshoz nagy segítséget nyújtott számodra az Űristen, aki megáldott olyan talentumokkal, mint a szónoki képesség, a szervezőkészség, az állandó jelenlét készsége, a tenni akarás, a szolgálat készsége.

Csoportom nevében elmondhatom, hogy büszkék vagyunk arra, hogy te vagy a mi Laci atyánk, aki közvetíti számunkra Isten ígétét.

Martin Éva

PRO URBE-DÍJ!

Hajnalban csicsergő kismadár,
jelzi itt a tavasz már.
Napocska is korán ébred,
beragyogja a megfáradt vidéket.

Ám a mai nap más, mint a többi,
Debrecen város önmagát ünnepli!
Tiszteletre méltó Személyek
kezeit, Pro Urbe díj övezi!
Felföldi László Plébánosunk,
azaz: Laci atya hivatása,
az Isten és emberszeretet
szüntelen tovább adása.

Ő a szervező, önzetlenül
tevékenykedő. Mosolygó
arca, szeme, lelket simogat,
imádságra, szeretetre biztat!
Öröm tölti el a Rózsa Fűzért
imádkozó asszonyok szívét is:
hiszen, Kedves LACI ATYA:
Megbecsülés Adományát kaptad ma,
Debrecen Polgármesterétől.

Nagyon szerény ember vagy :
„Elbújsz” híveid és legfőbb,
segítőid mögé. Az érdem egyedül a Tied,
mert keresztény hitedből eredően:
kimagasló alkotó tevékenységgel,
emberi érzés és érték növelésével,
nagymértékben hozzá járulsz
városunk részére és azon túl,

jóságos emberek formálásához!

Nagyszerű érzéssel megalkotod,

A sokféle Gyermekek és Felöltött Közösséget.
Azokat szeretet egységbe kovácsolod,
mindez

kizárólag , csak a Te Érdemed, TÍZ ÉVE!
Fenti csodás hírt hozta a nap
tavaszi leheletű szele,
Ezért Példamutató Személyedre
Istennek Áldása Kérve!

(Írta: Szűcsné Irma néni: Rózsa Fűzért
imádkozók tagja)

KEDVES LACI ATYA!

Mint ismeretes, a Pro Urbe-díjat többek között „elhívatott, tenni akaró személyiséged, a család széthullása elleni kezdeményezéseid, valamint szolidaritásra nevelő tevékenységed” méltatásaként kaptad meg. Plébániánk Karitászcsoportja illetve a „Család a Jövő Alapja Közhatalmú Alapítvány” nevében ezennel is szívből gratulálunk Neked ehhez az elismeréshez!

Ügy gondoljuk, hogy e két, általad életre hívott kezdeményezés szüntelenül tenni és segíteni akaró személyiséged gyakorlati megvalósulásai:

A Karitászcsoport arra nevel minket, hogy nyitottabb szemmel járjunk, ismerjük meg jobban saját környezetünket, vegyük észre, ha embertársunk valamiben szükségét szenved, ne féljünk megszólítani, nyújtunk ki felé a kezünket és próbálunk mindent megtenni, ami erőnkön túl, segítsünk neki, hogy ez által is szebbé, méltóbbá tegyük életét. Habár nehéz egy ilyen „speciális” csoportot megszervezni és „életben tartani”, de Te mindig is hittél benne,

mert felismerted, hogy egymás terhére kell hordoznunk, s így teljesíteni fogjuk Krisztus törvényét.

(Galata levél 6:2).

A „Család a Jövő Alapja Közhatalmú Alapítvány” segít kitalálni álmaidat, megteremteni a plébániai élethez szükséges biztos hátteret: a kirándulások, a táborozások, családi nap, farsangi bál, templomkert fejlesztések... stb. mind-

mind a közösség közreműködésével, a közösségért, értünk vannak.

Ezeknek a kezdeményezéseknek és eseményeknek Te vagy a szíve és mozgatórugója, Laci atya. Te egy élő, mindig megújulni tudó közösséget formáltál, formálsz belőlünk. Biztosak vagyunk benne, hogy Plébániánk jó kezében, a Szentlélek irányítása alatt van. Munkádhoz és egész életedre kívánjuk a Jó Isten áldását! Megtiszteltetés, hogy munkatársaid lehettünk.

A Szántó család

KEDVES LACI ATYA!

Mi, „Nikodémusok” nagy örömmel fogadtuk a hírt, hogy Laci atya közösségteremtő munkáját a Pro Urbe-díjjal ismerte el Debrecen városa.

Szeretettel gratulálunk és hálánkat szeretnénk kifejezni mindazért, amit Óáltala kaptunk a Jóistentől.

Hálásak vagyunk azért a nyitottságért és bátorságért, az elfogadó szívért és a fáradhatatlan munkáért, amit Laci atya a felnőtt megterékért tesz.

Mindnyájan emlékszünk arra a pillanatra, amikor először léptünk be félénken és tétozva a plébánia ajtaján. Az, hogy ez a félelem szinte azonnal eloszlott, annak köszönhető, hogy Laci atya nyitott, érdeklődő, barátságos, szeretetteljes odafordulással fogadott minket, a „keresőket”.

Otthont teremtett számunkra azzal, hogy a katekumenátus befejezése után a Nikodémus csoportban nem csak hitbeli fej-

lődésünket biztosítja tanításával és a kérdéseinkre adott válaszaival, de azzal is, ahogyan az evangéliumi életre meghív minket.

A szeretetben, az elfogadottságunk megélésében eltöltött alkalmakon példát mutat arra, hogyan válhatunk mi is szeretettel mások felé forduló emberekké, a mindenkor katekumenek számára befogadó közösséggé.

A csoportban egymást elfogadva, kiegészítve baráti, „krisztusi” közösséggé válhatunk, megláthatjuk egymásban Krisztust.

A XIII. Katekumenátus Konferencián, (2013. ápr. 15-18.) ahová azért vitt el néhányunkat, hogy tanulhassuk a befogadás művészetét, megtapasztalhattuk, hogy országosan példaértékű az atya munkája ezen a területen.

Kívánjuk, Isten áldása kísérje Laci atya munkálkodását és adjon hozzá jó egészséget!

A csoport nevében: Pappné Marcsi